

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudkyní JUDr. Ludmilou Vlčkovou ve věci

žalobkyně:

[redacted]
bytem [redacted]
zastoupena advokátkou Mgr. Adélou Sekretovou
se sídlem Olgy Havlové 2917/38, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému:

[redacted]
bytem [redacted]
zastoupen advokátkou Mgr. Markétou Zázvorkovou Malou
se sídlem J. Průchy 1915, 434 01 Most

o výživné na manželku ve výši 67 898 Kč

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na výživném za období od 19.1.2024 do 6.5.2024 částku 39 000 Kč v měsíčních splátkách po 13 000 Kč, počínaje měsícem následujícím po právní moci rozsudku, pod ztrátou výhody splátek.
- II. Řízení se po zpětvzetí žaloby do částky 5 000 Kč zastavuje.
- III. Pokud bylo požadováno více, žaloba se do částky 23 898 Kč zamítá.
- IV. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 14 014 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně na účet č. [redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

- V. Žalovaný je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Mostě č. [REDAKCE] soudní poplatek ve výši 500 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se původní žalobou domáhala určení vyživovací povinnosti ve výši 25 000 Kč měsíčně od ledna 2024. Svůj nárok odůvodnila tím, že účastníci jsou manželé, avšak žalovaný nijak nepřispívá na její výživu přesto, že je na rodičovské dovolené, má nízký příjem a nemá úspory. Jejich vzájemné majetkové poměry jsou rozdílné. V současné době již nežijí ve společné domácnosti. V průběhu řízení žalobkyně navrhla změnu žaloby tak, že požadovala výživné ve výši 15 000 Kč měsíčně od ledna 2024 a od dubna 2024 ve výši 20 000 Kč měsíčně. Soud změnu žaloby připustil u jednání dne 28.5.2024. V průběhu řízení došlo k rozvodu manželství účastníků.
2. Dne 22.8.2024 byl ve věci vydán rozsudek, proti kterému oba účastníci podali odvolání. Na základě usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.10.2024 č.j. 84 Co 478/2024-103 byl rozsudek Okresního soudu v Mostě zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.
3. V další fázi řízení vycházel soud v intencích odvolacího soudu. Usnesením ze dne 20.11.2024 č.j. 13 C 28/2024-106 byla žalobkyně vyzvána k doplnění žaloby ohledně vymezení období, za které výživné požaduje a výši požadované částky. Žalobkyně vyhověla výzvě dne 13.12.2024. Následně byl žalovaný usnesením ze dne 16.12.2024 č.j. 13 C 28/2024-110 poučen dle § 118 ods. 1 a 3 o.s.ř. k doplnění tvrzení ve lhůtě 3 týdnů o důvodu rozvratu manželství ze strany žalobkyně a tím prokázání, že přiznání výživného by bylo v rozporu s dobrými mravy. Žalovaný ve stanovené lhůtě žádné důkazy neoznačil.
4. Žalobkyně v souladu s výzvou soudu upřesnila žalobu na zaplacení výživného v celkové výši 67 898 Kč (výživné za leden 2024 ve výši 15 000 Kč, za únor 2024 ve výši 15 000 Kč, za březen 2024 ve výši 15 000 Kč, za duben ve výši 20 000 Kč a za květen 2024 ve výši 2 898 Kč) za období od 19.1.2024 (od podání žaloby) do 5.5.2024 (do právní moci rozvodu manželství). V průběhu řízení vzala žalobkyně žalobu do částky 5 000 Kč (část výživného za leden 2024) zpět, žalovaný s částečným zpětvzetím žaloby souhlasil. Na výživném požadovala žalobkyně částku 62 898 Kč. Z opatrnosti soud upřesnění žaloby považoval za změnu žaloby a u jednání dne 3.4.2025 změnu žaloby připustil.
5. Žalovaný se zaplacením celkové částky 62 898 Kč na výživném na žalobkyni nesouhlasil, neboť přiznání výživného by bylo v rozporu s dobrými mravy. V případě, že by soud neshledal rozpor s dobrými mravy, požadované výživné je z jeho pohledu příliš vysoké. Přiměřené výživné má v částce 5 000 Kč měsíčně a v případě ledna a května 2024 by mělo dojít ke krácení této částky.
6. Vzhledem k tomu, že po zrušení rozsudku odvolacím soudem se důkazní situace nezměnila (vymezené období bylo již před vydáním rozsudku a také poměry účastníků byly zjištěny před vydáním rozsudku), soud dosud provedené dokazování neopakoval (ani účastníci jej nepožadovali), vycházel však z něj, doplnil dokazování pouze notářským zápisem o zúžení rozsahu společného jmění ze dne 8.12.2023.
7. Soud zamítl důkaz – doplnění účastnického výsledku žalovaného k mimomanželské známosti žalobkyně a v tomto smyslu poznamenává, že podle ustálené judikatury Ústavního soudu, neakceptování důkazního návrhu účastníka lze založit třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Třetím

je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno (srov. nálezy ÚS III. 61/94, III. ÚS 95/97, III. ÚS 173/02, III. ÚS 569/03, III. ÚS 139/05, III. ÚS 359/05 a další). Nebo nově ÚS stejně, avšak stručněji: „zamítnout důkazní návrh lze v zásadě jen z důvodu jeho irelevance, vypovídací impotence či redundance ve vztahu k prokazované skutečnosti“ (viz I. ÚS 1905/21). Soud důkaz zamítl jednak z důvodu, že tvrzení žalovaného o mimomanželské známosti žalobkyně by zůstalo pouze tvrzením bez označení důkazů a jednak, že žalovaný po poučení dle § 118a ods. 1 a 3 o.s.ř. o mimomanželské známosti žalobkyně ve stanovené lhůtě žádný důkaz neoznačil.

8. Na základě provedeného dokazování vyplynul následující skutkový stav: Manželství účastníků bylo uzavřeno dne 5.8.2017 před Magistrátem města Mostu. Manželství bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 25.4.2024 č.j. 61 C 258/2023-22, který nabyl právní moci dne 6.5.2024. Z manželství se narodila nezletilá [REDAKCE], nezletilý J. [REDAKCE] a nezletilá [REDAKCE]. Na základě rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 30.1.2024 č.j. 55 Nc 3553/2023-37, který nabyl právní moci dne 15.2.2024 byla schválena dohoda rodičů ohledně nezletilých dětí pro dobu před i po rozvodu manželství tak, že nezletilé děti byly svěřeny do střídavé péče obou rodičů, matce (žalobkyni) bylo stanoveno výživné v celkové výši 600 Kč měsíčně a otci (žalovanému) v celkové výši 10 800 Kč měsíčně (skutečnosti zjištěny z oddacího listu účastníků, rodných listů nezletilých dětí, z rozsudku Okresního soudu v Mostě č.j. 61 C 258/2023-22, rozsudku Okresního soudu v Mostě č.j. 55 Nc 3553/2023-37). Uvedené skutečnosti vzal soud za nesporné a účastníky nebyly rozporovány.
9. Na základě dalšího dokazování bylo zjištěno, že společná domácnost účastníků byla ukončena dne 8.1.2024, kdy se žalobkyně ze společné domácnosti odstěhovala. Žalobkyně byla na rodičovské dovolené do 13.4.2024, od kdy byla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání na Úřadu práce v Mostě. U zaměstnavatele [REDAKCE], kde pracovala před nástupem na rodičovskou dovolenou, došlo k hromadnému propouštění zaměstnanců, a proto nebyl možný návrat žalobkyně do zaměstnání po ukončení rodičovské dovolené. Se žalobkyní byl ukončen pracovní poměr pro nadbytečnost ke dni 12.4.2024. Příjem žalobkyně byl ve sledovaném období představován rodičovským příspěvkem ve výši 6 500 Kč měsíčně a částkou 2 400 Kč měsíčně na základě dohody o provedení práce ze dne 2.1.2024. Dohoda byla uzavřena do 31.3.2024. Od 13.4.2024 žalobkyně pobírala podporu v nezaměstnanosti ve výši 6 365 Kč (startovací částka). Žalobkyně byla spoluvlastníkem bytu a pozemku spolu se žalovaným, nebyla vlastníkem žádného vozidla. Měsíční výdaje měla za nájemné ve výši asi 4 900 Kč, zálohu na elektřinu ve výši 1 890 Kč, internet ve výši 350 Kč, paušál za telefon spolu s dcerou ve výši 750 Kč, platby za úvěr ve výši 3 600 Kč, další náklady za užívání vozidla, za stravu a hygienické potřeby. Celkové výdaje žalobkyně se pohybovaly kolem částky 11 490 Kč měsíčně bez platby výživného. Neměla zdravotní problémy (uvedené skutečnosti zjištěny ze zprávy ÚP, zprávy od společnosti [REDAKCE], dohody o provedení práce, smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny, přihlášení poplatníka televizi a rozhlasu, smlouvy o překlenovacím úvěru, evidenčního listu pro výpočet úhrady za užívání bytu, z potvrzení zaměstnavatele žalobkyně, výslechem žalobkyně).
10. Žalovaný měl ve sledovaném období v lednu 2024 příjem ve výši 45 114 Kč, v únoru 2024 měl příjem 17 427 Kč, neboť od 16.2.2024 byl v pracovní neschopnosti a pobíral nemocenské dávky. V únoru 2024 činila nemocenská částku 15 190 Kč, v březnu 2024 částku 37 990 Kč, v dubnu 2024 částku 37 758 Kč a v celém měsíci květnu 2024 částku 40 362 Kč (denní výše dávky činila 1 302 Kč). Byl spoluvlastníkem spolu se žalobkyní bytu a pozemku, sám byl vlastníkem domu a dvou vozidel, přičemž jedno užívala žalobkyně. Měsíční výdaje měl za SIPO ve výši 9 383 Kč, platby za úvěry celkem ve výši 8 154 Kč, internet 790 Kč, paušál za telefon 586 Kč, za benzín 4 000 Kč a hradí výživné ve výši 10 800 Kč. Celkové výdaje žalovaného se pohybovaly kolem částky 22 913 Kč měsíčně bez plateb výživného. Měl problémy s ploténkou a kolenem. Vyšší

příjem v roce 2023 měl v souvislosti s přesčasy. Zaměstnavatel sdělil, že u žalovaného nedošlo k žádné organizační změně, pouze se změnila technologická výroba. U zaměstnavatele žalovaného jsou využívány jednosměnné, dvousměnné, třísměnné, nepravidelné a nepřetržité provozy. Je naprosto běžnou záležitostí, že se směnnost na daných pracovištích mění, dokonce i několikrát v roce, a to v závislosti na výši objemu objednávek zákazníků společnosti. Zaměstnanec si v žádném případě sám nevolí směnný kalendář a také si sám nerozhoduje o možnosti výkonu práce přesčas. Pokud je zaměstnanec na přesčas povolán, jedná se zpravidla o mimořádnou situaci. Žalovaný byl od 2.2.2024 v pracovní neschopnosti, náhrada mzdy za nemoc mu byla vyplacena v únoru 2024 a od března 2024 mu nevznikl nárok na mzdu, pouze mu byly vypláceny nemocenské dávky. OSSZ v Mostě vyplatila žalovanému nemocenské dávky ve výši 15 190 Kč za únor 2024, ve výši 37 990 Kč za březen 2024 ve výši 37 758 Kč za duben 2024 a za celý měsíc květen 2024 ve výši 40 362 Kč (uvedené skutečnosti zjištěny výsledkem žalovaného, zprávami od zaměstnavatele společnosti [REDAKCE], zprávou OSSZ v Mostě).

11. Na základě provedení dokazování dospěl soud k následujícímu závěru o skutkovém stavu. Vzhledem k tomu, že nárok žalobkyně byl časově omezen na dobu od 19.1.2024 (od podání žaloby) do 5.5.2024 (právní moc rozvodu manželství dne 6.5.2024), soud hodnotil poměry obou účastníků v tomto období. Výživné na nezletilé děti si účastníci měli navzájem platit podle rozsudku od 15.2.2024. V lednu 2024 (od 19.1) měla žalobkyně příjem 3 445 Kč - alikvotní část za měsíc (rodičovský příspěvek ve výši 6 500 Kč a 2 400 Kč na základě dohody o provedení práce), žalovaný měl příjem 17 463 Kč - alikvotní část za měsíc; v únoru 2024 měla žalobkyně příjem 8 900 Kč (rodičovský příspěvek ve výši 6 500 Kč a příjem z brigády ve výši 2 400 Kč), žalovaný měl příjem 32 617 Kč (17 427 Kč od zaměstnavatele a 15 190 Kč nemocenskou); v březnu 2024 měla žalobkyně příjem 8 900 Kč, žalovaný 37 990 Kč (nemocenskou); v dubnu 2024 měla žalobkyně příjem 6 419 Kč (aliquotní část rodičovského příspěvku ve výši 2 600 Kč, podpora v nezaměstnanosti alikvotní část ve výši 3 819 Kč), žalovaný měl příjem 37 758 Kč (nemocenské); v květnu 2024 (do 5.5.) měla žalobkyně příjem 1 026 Kč (aliquotní část podpory v nezaměstnanosti), žalovaný měl příjem 6 510 Kč (aliquotní část nemocenské). Výdaje a majetek obou účastníků uvedeny již shora.
12. Po právní stránce soud nárok žalobkyně posoudil následujícím způsobem.
13. Podle § 697 o.z. mají manželé vzájemnou vyživovací povinnost v rozsahu, který oběma zajišťuje zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň. Vyživovací povinnost mezi manžely předchází vyživovací povinnosti dítěte i rodičů (ods. 1). Pro vyživovací povinnost mezi manžely jinak platí obecná ustanovení o výživném (ods. 2). Zákonným kritériem rozsahu vyživovací povinnosti mezi manžely je tedy požadavek, aby hmotná a kulturní úroveň obou manželů byla zásadně stejná.
14. Podle § 913 ods. 1 o.z. pro určení rozsahu výživného jsou rozhodné odůvodněné potřeby oprávněného a jeho majetkové poměry, jakož i schopnosti, možnosti a majetkové poměry povinného.
15. Podle § 913 ods. 2 o.z. při hodnocení schopností, možností a majetkových poměrů povinného je třeba také zkoumat, zda se povinný nevzdal bez důležitého důvodu výhodnějšího zaměstnání či výdělečné činnosti nebo majetkového prospěchu, popřípadě zda nepodstupuje nepřiměřená majetková rizika. Dále je třeba přihlídnout k tomu, že povinný o oprávněného osobně pečuje, a k míře, v jaké tak činí; přihlídně se, popřípadě i k péči o rodinnou domácnost.
16. Podle § 922 ods. 1 o.z. lze výživné přiznat jen ode dne zahájení soudního řízení; u výživného pro děti i za dobu nejdéle tři let zpět od tohoto dne.
17. Po vymezení období, za které žalobkyně požaduje výživné na sebe coby manželku (od 19.1.2024 do 5.5.2024), soud hodnotil majetkové a výdělkové poměry obou účastníků a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Žalovanému se nepodařilo prokázat, že nárok žalobkyně je v rozporu s dobrými mravy. Důkazní břemeno ohledně tvrzení, že za rozpadem manželství stála

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

mimomanželské známost žalobkyně, žalovaný neunesl. K tvrzení o rozpadu manželství z viny žalobkyně, nenavrl žádný důkaz (pouze doplnění svého účastnického výslechu, který soud nepřipustil) a ani podle rozsudku o rozvodu manželství, nebyla příčinou rozvratu manželství mimomanželská známost žalobkyně, ale příčinou rozvratu bylo odcizení mezi manžely. Pokud žalobkyně v rámci účastnického výslechu přiznala známost, nelze učinit závěr, že to bylo důvodem rozvratu manželství. K tvrzení žalovaného, že se žalobkyně vzdala svého příjmu, soud učinil závěr, že tomu tak nebylo. Žalobkyně se po skončení rodičovské dovolené do svého původního zaměstnání nevrátila, neboť s ní byl ukončen pracovní poměr pro nadbytečnost. Jak vyplynulo ze zprávy od zaměstnavatele žalobkyně, došlo k hromadnému propouštění. V případě tvrzení žalovaného, že se žalobkyně vzdala příjmu z brigády, je třeba uvést, že dohoda o provedení práce byla uzavřena na dobu určitou do 31.3.2024. Tvrzení žalobkyně, že žalovaný z důvodu zvýšení svého příjmu, nevykonával přesčas, jak tomu bylo v minulosti, bylo vyvráceno zprávou zaměstnavatele žalovaného, který sdělil, že zaměstnanec si v žádném případě sám nevolí směnný kalendář a také si sám nerozhoduje o možnosti výkonu práce přesčas. Žalobkyně nedoložila žádný důkaz ani k tvrzení, že žalovaný z důvodu snížení příjmu, nastoupil na pracovní neschopnost. Toto její tvrzení zůstalo nepodloženo důkazy.

18. Pokud tedy soud učinil závěr, že žaloba je důvodná a není v rozporu s dobrými mravy a je přesně vymezeno období nároku, zabýval se dále výši požadovaného výživného. Pro určení výše výživného je irelevantní, že žalobkyně obdržela částku na základě vypořádání společného jmění manželů. Toto stanovisko zaujal soud již při svém prvním rozhodnutí a ztotožnil se s ním i odvolací soud. Výše odstupného byla žalobkyni vyplacena až po vymezeném období, takže ani tuto částku soud nezahrnul do příjmu žalobkyně za dané období. Notářský zápis o zúžení rozsahu společného jmění, je pro danou věc irelevantní.
19. Vycházejí z ust. § 697 o.z., kdy hmotná a kulturní úroveň obou manželů by měla být zásadně stejná, dospěl soud k závěru, po zhodnocení majetkových a výdělkových poměrů obou účastníků, že v části měsíce ledna 2024 (od 19.1.) je přiměřené výživné ve výši 5 000 Kč, v měsíci únoru 2024 ve výši 10 000 Kč, v měsíci březnu 2024 ve výši 10 000 Kč, v měsíci dubnu 2024 ve výši 12 000 Kč a v pěti dnech měsíce května 2024 ve výši 2 000 Kč. V měsíci dubnu 2024 se jednalo o částku vyšší oproti předchozím měsícům, neboť v tomto měsíci žalobkyni skončila rodičovská dovolená, neměla peníze z brigády a zaevidovala se jako uchazečka o zaměstnání. Takto by měl žalovaný na výživu žalobkyně zaplatit částku 39 000 Kč, k čemuž jej soud zavázal.
20. Pokud žalobkyně požadovala částku vyšší, byla žaloba do částky 23 898 Kč zamítnuta jako nedůvodná.
21. Podle § 96 o.s.ř. bylo řízení po zpětvzetí žaloby do částky 5 000 Kč zastaveno.
22. Vzhledem k výši přiznané částky, soud uložil žalovanému její zaplacení v měsíčních splátkách, v souladu s § 160 ods. 1 o.s.ř. Výše splátek byla stanovena tak, aby nebyla ohrožena životní úroveň jak žalovaného, tak i žalobkyně a přiznaná částka byla uhrazena v přiměřeně možném časovém období i s ohledem na délku trvajícího řízení.
23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 142 ods. 2 o.s.ř., podle kterého, měl-li účastník ve věci úspěch jen částečně, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů právo. Nákladový výrok vyjadřující částečný úspěch ve věci se liší podle toho, zda poměr úspěchu a neúspěchu byl u obou stran stejný nebo jedna strana měla větší úspěch než neúspěch. V dané věci měla větší úspěch žalobkyně.
24. Při stanovení poměru úspěchu účastníků v předmětném řízení soud vycházel z toho, že žalobkyně požadovala na výživném částku 62 898 Kč a soudem byla přiznána částka 39 000 Kč. Žalobkyně byla v rozsahu 62 % úspěšná. Po odečtení jejího neúspěchu od úspěchu (62 % mínus 38 %) jí náleží náhrada v rozsahu 24 % vynaložených nákladů řízení.

25. Žalobkyně byla v předmětném řízení zastoupena zástupcem z řad advokátů. Vzhledem k tomu, že se nejedná o opětovné plnění, ale o pevnou částku, vycházel soud z ust. § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu (dále „AT“). Tarifní hodnota pro výpočet mimosmluvní odměny advokáta činila 67 898 Kč – odměna za jeden úkon právní služby byl v částce 3 820 Kč a po částečném zpětvzetí činila 62 898 Kč – odměna za jeden úkon právní služby byl v částce 3 620 Kč.
26. Účelně vynaložené náklady zástupkyně žalobkyně jsou představovány částkou 58 392,04 Kč za 11 úkonů právní služby po 3 820 Kč podle § 11 ods. 1 písm. a), d), g) AT (za přípravu a převzetí, za podání žaloby, za tři úkony písemné podání ze dne 25.3.2024, ze dne 11.4.2024 a ze dne 19.8.2024, za tři úkony účasti u jednání konané dne 28.3.2024, 28.5.2024 a dne 22.8.2024, za odvolání žalobkyně, za vyjádření k odvolání žalovaného a doplnění žaloby), za jeden úkon po 3 620 Kč (účast u jednání dne 3.4.2025), za 11 režijních paušálů po 300 Kč a jeden po 450 Kč podle § 11 ods. 1, § 13 ods. 4 AT. Za náhradu za promeškaný čas podle § 14 ods. 1 písm. a, ods. 3 AT v celkové výši 2 700 Kč (za 3 jednání po 600 Kč a jedno jednání po 900 Kč), za náhradu cestovních výdajů podle § 13 ods. 4 AT v celkové výši 6 302,04 Kč (4x po 1 575,51 Kč).
27. Pokud celkové náklady činily částku 58 392,04 Kč, po částečném úspěchu ve výši 24 %, byly žalobkyni přiznány náklady řízení v částce 14 014 Kč, která byla uložena k úhradě žalovanému v přiměřené lhůtě.
28. O povinnosti žalovaného zaplatit soudní poplatek bylo rozhodnuto v souladu s § 11 ods. 2 písm. c) z.č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého je žalobkyně v předmětném řízení od povinnosti platit soudní poplatek ze zákona osvobozena. Podle § 2 ods. 3 věta první zákona o soudních poplatcích, je-li navrhovatel v řízení od poplatku osvobozen a soud jeho návrhu vyhověl, zaplatí podle výsledku řízení poplatek nebo jeho odpovídající část žalovaný, nemá-li proti navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení nebo není-li též od poplatku osvobozen. Výše soudního poplatku byla stanovena v souladu s položkou 7 písm. b) sazebníku soudních poplatků uvedeného zákona v částce 500 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Mostě.

Most 10. dubna 2025

JUDr. Ludmila Vlčková v. r.
samosoudkyně